sessam vel vir respectu vxoris nō dicaṫ p̄ncipiū. tñ ẜm hoc est aliquo mō principiū in genere cāe finalis. Possessio enī est ꝓpter possessorē ⁊ vxor ꝓpter virū suū. ¶ Ad quintū dr̄. Licet reꝑianṫ plures modi ipsius habere q̄ȝ septē. tamen aliq̄ ab istis sunt minus principales ⁊ minus vsitati. ⁊ sufficienter possunt cognosci ꝑ istos modos. Ideo sufficienter enumeranṫ modi p̄ncipales ip̄i⁹ habere

¶ Et hec de tertio tractatu

Circa inicium quarti tractatus pe. hy. Propositio ē orō affirmatiua vel negatiua ⁊c̄. Iste est quart⁹ tractus sūmulaꝝ Pe. hy. In quo postq̄ȝ pe. hy. determiauit de p̄dicabilibus ⁊ predicamentis. ⁊ etiam de ꝑtibus ꝓpinquis eius scȝ de enuntiatione siue propositione. Hic consequenter determinat de silogismo siue de totali argumentatione. Et quia vnūqd̄q̄ȝ habet prius considerari ẜm se q̄ȝ per comꝑationem ad aliud. Ideo anteq̄ȝ determinat de silogismo contracto ad materiam ꝓbabilē sicut in quito tractatu. Et ad materiam sophisticam sicut in sexto tractatu de fallatijs. Ipe pe. hy. in presenti tractatu determinat de silogismo simpliciṫ dicto ⁊ ẜm suā formā cōsiderato nō cōtracto ad aliquā materiā. Ex illo clare pȝ q silogism⁹ simplr̄ dict⁹ ē subiectuȝ attributōis i h̄ q̄rto tractatu. Et possȝ ꝓbari ꝑ cōditōes subiecti hītas in p̄cedenti. Et dr̄ notanter silogismus simpliciṫ dictus ad drām silogismoꝝ contractoꝝ ad aliquā materiā q̄ꝝ null⁹ ē hic subiectū. Et q2 q̄libet res hȝ cognosci ꝑ sua p̄ncipia vt dicit arestotiles p̄ mo phisicorū ⁊ alibi. Ideo añq̄ȝ pe. hy. diffinit silogismū p̄us determiat de aliq̄b p̄ncipijs siue ꝑtib p̄ncipalib silogismi. Et p̄mo de materialib ꝑtib q̄ȝ de formalib scȝ de ꝓpōne ⁊ termino ¶ Sciendū p̄mo q ꝓpō sic diffiniṫ ē oratio affirmatiua vel negatiua alic⁹ de aliq̄ vel alic⁹ ab alquo In q̄ diffinitione oratio ponīṫ loco generis diffiniti. Deinde poniṫ affirmatiā vel negatiua ad explicādū vnā drāȝ cōuertibilē cū ꝓpōe. ⁊ licet affirmatiuuȝ ⁊ negatiuū sint membra diuidentia ꝓpōis nō tñ ponūṫ in ista diffinitōe inq̄ȝtū sūt diuidētia ꝓpōem. Sȝ inq̄ȝtum sūt nobis notiora ip̄o diffinito ⁊ explicāt differentiā ꝓpōis ẜm esse qd̄ hȝ in suis speciebus. dr̄ ꝯñṫ alicui⁹ de aliquo. id est p̄dicati de subiecto ⁊ hic magis diffinitur ꝓpō ꝑ affirmatiuū ⁊ negatiuū q̄ se tenēt ex ꝑte forme q̄ȝ ꝑ vl'e ⁊ ꝑticulare q̄ se tenēt ex ꝑte materie. eo q forma magis notificat esse rei q̄ȝ materia. Et diffinitio debet notificare esse rei igiṫ ⁊c̄.

¶ Sciendū secūdo q ꝓpō dupliciṫ p̄t cōsiderari. Uno mō inq̄ȝtū est signū conceptus mentis vel nuntius nostri intellect⁹ ad exp̄mēdū cōceptū cōplexū. Et sic hoc mō hȝ rōnem enūtiatōnis. Et sic sibi conuenit significare veꝝ ⁊ fl'm respectu sui significati. Et q2 in p̄mo tractatu ꝓpō cōsideraṫ sub rōe enūtiatōis. Idō ibi diffiniṫ ꝑ veꝝ ⁊ fl'm. Alio mō cōsideraṫ ꝓpō inq̄ȝtū ē ꝑs ꝓpinq̄ silogismi. ⁊ hoc mō cōsideraṫ i p̄nti loco. Et q2 ꝑ affirmationē ⁊ negationeȝ q̄ se tenent ex ꝑte forme enūtiationis maxime hȝ variari silogism⁹. Ideo hic cōueniēṫ diffiniṫ ꝓpō ꝑ affirmatiuū ⁊ negatiuum. Et sic patet q diuersimode cōsideraṫ ⁊ diffinitur hic ⁊ in primo tractatu.

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-220/0186
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG